CÍSAŘOVNA ALŽBĚTA.

Román od Viléma Boroše.

"Ovšem te, paruku a pod ni hezky se sepnou krásné vaše vlasy."

Lea chvíli se rozmýšlela.

Pohrávala si nervosně s vějířem, bylo na ní zřejmo, že v duchu zápasí; hned se usmála, hned zase zvážněla, až na konec pravila:

"Budiž! Půjdu tedy! Castellár se zaraduje, budu-li moci býti u něho, o tom jsem přesvědčena. Dříve ovšem bude třeba svolení mého otce. Žert tento není prost všeho nebezpečí. Zráda může býti odhalena a pak......"

"Nebojte se!" přerušil ji Eskobedo. "Moc císařských jest v Mexiku naprosto zlomena."

"Oh, já neznám strachu."

"Můžeme se tedy spolehnouti na vaši pomoc?"

"Zajisté."

"Pan Resbarto svolí, o tom jsem přesvědčen."

"Také si to myslím."

Výsledek této úmluvy byl ten, že slečna Resbartova, milionářka, přestrojila se ještě téže noci do hezkých husarských šatů důstojnických. Bohaté kučeravé vlasy ukryla pod paruku, na niž pak čáku pevně přitiskla si do čela.

Ráno o svítání pohostil Resbarto na své útraty celou dobrodružnou výpravu čtyř tisíc mužů, své dceři pak daroval krásného arabského koně, a nežli první paprsek sluneční pronikl šedivým závojem mlh, jela Lea na koni po boku Eskobedově v čele vojínů za císařské přestrojených.

Táhli ku Queretaru.

Při prvním pohovu pravil Eskobedo Lee:

"Pane poručíku, vy pojedete napřed. V Queretaru vyhledáte přímo generála Castellára. Vyřídíte generálovi můj vzkaz. Povíte mu, aby za jakoukoli podmínkou naklonil císaře k tomu, aby uspořádal nějakou dvorní slavnost. Mezi tím pak, co tato dvorní slavnost se bude konati, budeme moci tiše a nenápadně do Queretara vtáhnouti."

"Rozumím."

"Castellár by mohl docela i způsobiti, aby druhého dne po hostině konala se slavnostní prohlídka vojska. My bychom při ní mohli pak lehce zmocniti se všech císařských."

"To jest chytře promýšleno."

"A dobře! Co?"

"Velmi dobře."

"Tedy jen obratně, pane poručíku! Rádi bychom celou výpravu skončili bez krveprolévání."

"Promluvím o tom s Castellárem. Castellár jest muž velmi obratný."

"Obávám se jen toho, že si ho císař příliš naklonil."

"Castellár nemá jiného cíle životního, než aby mne učinil velmi šťastnou. A žena milovaná a milující zmůže mnoho, velmi mnoho!...."

"Vzhůru tedy, pane poručíku! My vyrazíme tři hodiny za vámi. Byl bych rád, abychom byli již v Queretaru, než nás Juarez se šesti pluky dohoní."

"Na mně to nebude záležeti a myslím, že na Castelláru také ne."

Lea vyjela napřed.

Nezvyklá tato zábava se jí líbila a protože považovala celý tento výlet jen za zábavu, nemyslila ani vážně na výsledky.

Do Queretara dorazila z večera.

Město bylo tiché, jen hlídky procházely ulicemi.

S císařského paláce vlál černý prapor. Večerní vánek si jím pohrával.

"V císařském paláci jest smutek!" myslila si Lea. "Pravý smutek však přináším sem teprve já. Vlast' si toho přeje, vlasť tomu chce!"

U bran palácových stáli dva vojíni na stráži.

Viděli, že se blíží císařský poručík; strhli rázem pušky s ramen a zdravili ho.

Lea směle vstoupila do paláce.

Na schodišti potkala jakéhosi lokaje.

"Hledám pana generála Castellára," řekla Lea sluhovi.

"V prvním patře na levo, v kabinetní kanceláři."

"A kde bydlí?"

"Tady v přízemí."

"Jak dlouho zůstane nahoře v kanceláři?"

"Snad až do rána. Kdož by to s jistotou věděl — ani on sám snad to neví! Jsou zlé časy, každé chvíle přichází jiný posel, každé chvíle jsou zde jiné zprávy, ale vždy jen zlé a špatné!"

"Jest zde v kanceláři samoten?"

"Samoten, někdy s císařem."

"Děkuji."

Lea odebrala se do prvního poschodí.

Tělesní stráže císařské všade ji zdravily.

Všichni považovali ji za rakouského důstojníka.

U dveří kabinetní kanceláře stanula a chvilku poslouchala. Že pak vnitřku bylo ticho, domnívala se, že Castellár jest samoten a bez zaťukání vstoupila.

U psacího stolku seděl — císař Maxmilián.

Dopsal právě jakýsi list.

Když se dvéře otevřely, ani se neohlédl. Pohlížel zamyšleně před sebe na psaní, jež v ruce držel.

Lea stanula tiše a bez pohnutí uprostřed pokoje.

Neznala císaře, ale když viděla, že muž u stolu sedící jest nadmíru zahloubán v myšlénky, nechtěla ho otázkou vyrušovati.

"Tak Castelláre!" pravil císař. "V tomto psaní napsal jsem svou poslední vůli, kdyby se mně mělo snad něco zlého přihoditi. Svěřuji vám ji, v posledním čase získal jste si u mne veliké důvěry...."

"Ah, to tedy jest císař!......" myslila si stísněně. "Jaká to vznešená, ušlechtilá tvář!.... Jaký to vřelý, vlídný a milý hlas!.... Castellárovi svěřuje svou poslední vůli! Castellárovi, protože v poslední době získal u něho velikou důvěru!...... Oh, ty odporná politiko!...... Důvěru vzbudil v šlechetném mocnáři ten, kdo pomýšlí na zrádu!"

Císař se ohlédl a překvapeně pohlížel na Leu, na mladého poručíka.

"Ah, tedy nepřišel to generál Castellár?" pravil Maxmilián poněkud mrzutě.

"Odpuštění, veličenstvo, jsem poručík Leon Resbarto a hledám pana generála Casttellára."

"Počkejte, pan generál Castellár bude tu hned," řekl císař, zvednuv se od stolu, a aniž by se více po poručíku ohlédl, odcházel do vedlejší komnaty.

Lea plna vroucnosti pohlížela za ním.

"Pravá knížecí postava! S líce září mu dobrotivost, z očí něžnost. Jaká škoda je ho, jaká škoda!" šeptala si Lea v duchu.

Mezi tím otevřely se hlučně dvéře na síň vedoucí.

Generál Castellár vešel do kanceláře.

"Nu, co je, pane generále?" tázal se cestou a ani se valně neohlédl na něho.

Castellár posadil se u stolku a počal rychle něco psáti.

"Zavřete dvéře na klíč," pravila Lea.

"Cože?...... Co že mám zavříti?" tázal se Castellár zaraženě a odhodiv péro na stůl, ohlédl se na Leu.

"Neznáte mne?"

"Ne."

"Jsem Lea."

Castellár div že nespadl se stolice, jak byl překvapen.

Bylo třeba notné chvíle, nežli se z překvapení vzpamatoval.

Zvedl se, přiskočil k Lee a třesoucím se hlasem se tázal:

"Tos ty?.... Ty?...... Moje zbožňovaná, spanilá Lea?...."

"S tělem i s duší! Ale nerada bych, aby to i jiní zvěděli. Císař může se každé chvíli vrátiti, chtěl vám před chvílí odevzdati spis velice důležitý — svou poslední vůli."

"Co tě sem přivedlo?"

"Eskobedo nazývá to vlastenectvím — já dobrodružstvím."

"Tedy srdce to nebylo?"

"Mé srdce jest již dávno zde u tebe, to ti přinášeti nemusím!"

"Leo, má drahá Leo, jak jsem šťasten, že tě mohu opětně viděti!"

"Císař se může vrátiti každé chvíle," opakovala Lea.

"Ah, císař mně neublíží!" pravil Castellár.

"Ale císař ti důvěřuje!"

"Tato důvěra jest právě naším vítězstvím."

"Pst! Tiše! Císař přichází."

Lea se po vojensku vzpřímila.

Císař se vracel a odevzal Castellárovi psaní.

"Učiňte s ním, jak jsme se před chvílí o tom umluvili," pravil císař.

Castellár přijal spis a hluboce se poklonil.

Maxmilián obrátil se po té k Lee.

"Rozuměl-li jsem vám dobře, pravil jste, že se jmenutete Leon Resbarto?" tázal se jí.

Lea se zarděla.

"Ano, veličenstvo," odpověděla poněkud v rozpacích.

"Resbartové jsou Mexikáni?"

"Ano, veličenstvo."

"A přece sloužíte v mé armádě?"

S Leou se točil svět.

"Teď buď opatrna, Leo!" myslila si v duchu, "sice jsi i s Castellárem ztracena!"

"Páni generálové Castellár, Miramon a Mehia jsou rovněž Mexikáni rodem a jsou rovněž věrnými vojíny vašeho veličenstva," odpověděla Lea.

"Děkuji," pravil císař vlídně, a bylo mu rovněž viděti na tváři, že mu odpověď Leina lahodila.

Lea se uklonila.

"Co vás přivedlo ke dvoru?" tázal se císař dále.

"Pan generál Castellár nařídil, abych se sem dostavil," pomohla si Lea z tísně.

"Ah tak!.... Pane generále —" obrátil se císař ke Castellárovi, — "pan poručík se mně líbí, postarejte se o jeho povýšení."

"K službám, veličenstvo," odpověděl Castellár s poklonou.

Císař se otočil a odešel.

Sotva vyšel, dal se Castellár do smíchu.

"Líbíš se mu! Slyšelas! Líbíš se mu! Hahaha! No, buď klidna, nebude to dlouho trvati!...."

Lea zvážněla.

Vznešená postava císařova, jeho zjev, řeč i jednání působily na ni neobyčejnou měrou.

"Castelláre!" pravila generálovi.

"Přeješ si?"

"Ráda bych viděla......"

"Co?"

"Onen spis, který ti císař odevzdal."

"Jen tolik? Tu jest, posaď se u stolu a přečti si ho."

"Nezavřeš ani dvéře?"

"Ne!"

"A kdyby císař poznal, že čtu jeho poslední vůli?"

"Řekl bych mu — že má nevěsta smí poznati jeho trpící srdce."

Lea posadila se ke stolu a počala čísti poslední vůli císařovu.

Spis onen počínal takto:

"S nadlidskou silou snáším rány, jimiž všemohoucí Bůh mne navštěvuje. Padnu, ale zbaběle se svých práv nevzdám. Měl jsem jednu touhu: abych národy mexické oblažil. Až posud obětoval jsem této své touze své osobní blaho, svou drahou vlasť, celý svět své duše, a mexický lid, jemuž jsem chtěl býti otcem, přece mne nepochopil. Cítím, že se blížím kvapem k svému pádu a k své smrti. Přátelé, jimž jsem důvěřoval, mne druh za druhem opouštějí. Bazaine jest mrtev! Miramon viděl v Mexiku všecko růžově a od těch dob, kdy jsem sem vkročil, jest mou odměnou pouze boj, válka a útrapy s utrpením. Ale já snáším vše bez reptání! Umru, bude li třeba! Ale přísahám, že jsem si lid mexický z hloubi srdce zamiloval......"

Lea složila spis.

"Nuže?" tázal se Castellár zaraženě.

"Nechci čísti dále."

"Dojímá tě?"

"Odpovím ti krátce."

"Neděs mne, Leo! Jsi všecka bledá!"

"Castelláre, ty nesmíš císaře zraditi!"

"Leo, to ty mně pravíš?" tázal se Castellár zaraženě.

"Ano, já."

"A tvoje vlasť?"

"Rodina Resbartova až posud nezabývala se politikou. Odepni svou šavli, napiš poděkování a pojď se mnou do domu otce mého, miluješ-li mne. Tohoto šlechetného muže, tohoto vznešeného císaře však nesmíš zraditi Juarezovi!"

"A kdyby mne již vázal slib?"

"Lžeš!"

"Pravdu díš, určitého slibu posud jsem neučinil. Ale tvůj otec dá mně ruku tvou jen tehdy, kdy......"

"Pojď, chceš-li jenom mne a ne mé miliony!"

"Leo!"

"Otec může ti odepříti pouze své miliony, ale ruku mou nikdy!"

"Císaře nemohu zde opustiti."

"Já tomu chci."

"Vzbudilo by to nápadnost."

"A kdyby jsi se zapomněl?.... Eskobedo bude zde co nejdříve, blíží se se čtyřmi tisíci republikánů přestrojených za císařské."

"Budu silen, Leo."

"Nevěřím ti již. Vidím, jak jsi se poděsil, že by ti můj otec mohl odepříti své miliony. Podrobím tě zkoušce: půjdeš-li se mnou, bude to důkaz tvé lásky. Zůstaneš-li tady, toužíš jen po mých milionech."

"Musím zůstati, poroučí mně to vojenská čest!"

"Dám si pozor na tebe, Castelláre! Miluji tě, ale otevřeš li cestu přestrojencům Eskobedovým, zradím tě já sama."

"Tak se ti císař zalíbil?"

"Líčili jste mně ho jako tyrana, nehodného lásky lidu — a zatím jest to muž plný dobroty, vtělená lidumilnost, muž citlivého srdce! Měj se na pozoru, Castelláre, aby v duši tvé se neprobudil šotek pokladů!.... Císař Maxmilián musí žíti, císař Maxmilián v míru a v pokoji opustí tuto zemi navzdor vašim úkladům!"

KAPITOLA 62.

Před zrádou.

O něco později shledáváme se s generálem Castellárem u představeného jezuitů, Jiřího.

"Juarez nedávno byl u mne," pravil Castellár.

"Vím o tom."

"Prosil mne o mé přátelství."

"O tom také vím."

"Odepřel jsem mu ho."

"Nu, úplně ne. Dal jste mu jen vyhýbavou odpověď, generále."

"Octl jsem se v postavení velmi choulostivém."

"Máte voliti mezi císařem a dívkou, která má miliony. Já, pane generále, kdybych byl vojákem, neváhal bych ani okamžik."

"Jsem nesmělý, nemám dosti odvahy; nemám nikoho, koho bych mohl o radu požádati."

"A já?.... Na mne jste si nepomyslil?"

"Proto jsem přišel.... Povězte mně, důstojný otče, jakou slavnost bylo by lze pořádati při dvoře císařském?"

"Kdy?"

"Zítra večer."

"Nejsou žádné jmeniny ani narozeniny?"

"Nikoli."

"A k čemu pořádati slavnosti?"

"Juarez v čele čtyř tisíc mužů za císařské přestrojených čeká na obzoru. Bylo by třeba potají vpašovati je do města, aby nebyl plán vyzrazen."

"Můžeme to tedy učiniti."

"Ale jak?"

"Obětujeme jednoho mnicha. Ostatně nemusí ani býti obětován, propustíme ho zase v zmatcích následujících na svobodu."

"Jak by nám mohl váš mnich prospěti?"

"Císař truchlí, s císařského paláce vlaje smuteční prapor — ale není k tomu příčiny."

"Jak to víte?"

"O katastrofě na moři dal jsem napsati zprávu já sám a já ji poslal do císařského paláce."

"To je velkolepé!"

"Jeden člen řádu přestrojil se za španělského námořníka a odnesl podvrženou zprávu do císařského paláce. Tohoto mnicha přestrojíme opět za námořníka, vy ho zatknete, přivedete k císaři a slavnost z radosti bude hotova."

"To jest velkolepý plán! Prosím vás rychle o toho mnicha! Hojná odměna ho očekává, provede-li dobře tuto úlohu!"

"Dám ho sem ihned přivésti."

Otec Jiří vydal rozkaz, aby člen řádu Severin, přestrojený za španělského námořníka, přišel k němu.

Mezitím, co čekali na Severina, prosil Castellár jezuitu ještě o něco.

"Dnes přišel do města krásný rakouský poručík," pravil. "Bylo by v mém zájmu, kdybyste tohoto poručíka zde v klášteře do zítřka do večera zdrželi."

"To můžeme učiniti."

"Tento poručík jest vlastně dívkou, jest to má nevěsta. Bojím se, že by se jí v hotelu mohlo něco přihoditi."

"Ničeho více se nebojíte?"

"Bojím se i toho, že se po žensku rozpovídá a celý podnik pak zmaří."

"Pozvu ji sem a bude-li jednou zde, neodejde odtud, pokud sám nebudu chtíti."

"Bylo by třeba opíti ji, hráti s ní karty...."

"Při hře v karty ji opíti, výborně! Mniši s radostí takovou zábavu si učiní."

"Slečna-důstojník bude chtíti zatajiti svůj rod a bude proto také píti. Mohu tedy se spolehnouti na vaši pomoc?"

"Můžete, ale mohu se i já spolehnouti, že zrádu věrně provedete?"

"To bude záviseti na okolnostech, otče Jiří."

"Tu přichází Severin. Hleďte, jak hezky mu sluší přestrojení za španělského lodníka!"

"Opravdu! Nikdo by věru neřekl, že jest to jezuita."

Mnich za španělského námořníka přestrojený předstoupil s úsměvem před Castellára.

"Poroučíte, pane generále?" tázal se.

"Vy jste byl se zprávou o katastrofě "Novarry" u císaře?"

Otec Severin pohlédl na otce Jiřího, jakoby se ho ptal, má li odpověděti?

Otec Jiří přisvědčil posuňkem.

"Ano, já jsem byl u císaře," odpověděl Severin.

"Císaři odevzdal jste lživou zprávu, podvrženou listinu."

"Učinil jsem to z vyššího rozkazu, pane generále."

"Za tento zločin prohlašuji vás ve jménu císařově za zatčeného."

"Mne?" pravil mnich Severin zděšeně.

"Ano, vás. Ale proto se nelekejte. Naopak, hrejte zoufalého muže obratně, podezřívejte jiné, ale nikoho nejmenujte. Po několikadenním uvěznění propustím vás na svobodu a bohatě vás odměním."

"Tak, tak, Severine!" pobídl ho i otec Jiří. "Dokaž, že jsi věrným členem našeho řádu. Stojíme na prahu velikých událostí, nemůžeme věděti dnes, co přinese zítřek."

"Jednal jsem vždy v zájmu řádu," pravil Severin. "Kážou-li nyní zájmy řádu, abych se stal vězněm, tedy mne zatkněte, odevzdám se do svého osudu."

Císařský palác byl přímo v sousedství jezuitského kláštera; byl sotva několik set kroků vzdálen.

Castellár odvedl Severina do císařského paláce k císaři Maxmiliánovi.

"Veličenstvo," pravil Castellár, "na důkaz své věrnosti a oddanosti zajal jsem tototo neznámého člověka."

"Znám ho, ten přinesl mně onu smutnou zprávu," odpověděl císař smutně.

"Mně se zdál býti podezřelým, počal jsem ho pozorovati, a hle, ukázalo se, že moje podezření bylo odůvodněné."

"V čem bylo odůvodněné?"

"Že zprávy o katastrofě "Novarry" není ani jedno slovo pravda."

"Aj!"

"Tak jest, veličenstvo. Zprávu o neštěstí vymyslil si tento muž, který nápodobil písmo kapitána "Novarry"."

"A proč? Co ho k tomu přimělo?"

"Praví, že to učinil z pouhé nenávisti."

"Jest tomu tak?"

"Ano."

"Jak se jmenuješ?"

"Nemám žádného jména."

"Dovedl bys rukopis kapitána "Novarry" přede mnou nápodobiti?"

"Ano."

"Nuže, učiň zkoušku."

Castellár zavedl Severina ke stolu.

"Obratně!" šeptal mu při tom. "Obratně, činíš to za dobré peníze!"

Severin napsal do slova onen list, který byl jménem kapitána "Novarry" přinesl.

Písmo ku podivu se shodovalo.

"Nešťastníče," pravil císař, změřiv Severina. "kdybys věděl, jaké trápení jsi mně způsobil!?.... Co mám teď s tebou učiniti?.... Jakou náhradu můžeš mně dáti za mé bezesné noci, za mé slzy?.... Vzdal se mi s očí!.... Nechať tě za mne potrestá Bůh, který vidí ti do ledví a zná tvou podlost!.... Vy pak, pane generále, račte laskavě zaříditi, aby s cimbuří mého paláce byl sňat smuteční prapor. Má zbožňovaná žena žije!.... Žije!.... Bohu díky!......"

"Rád bych velkomyslnost vašeho veličenstva omezil přáním," pravil Castellár. "A to tím, že tento muž povinen jest ihned opustiti Mexiko."

"Dobře," řekl císař. "Nechť jest zaveden na loď, která odtud nejdříve odjede, a nechť odvezou ho, kamkoli loď pluje."

Castellár ukázal na dvéře a kynul Severinovi.

Mnich porozuměl posuňku a vyšel na chodbu.

Když Castellár s císařem osamotněl, pravil jeho veličenstvu:

"Dovolíž vaše veličenstvo na radost z tohoto odhalení, abychom mohli zítra pořádati dvorní večer. Nechať lid vidí a zví, že císař Maxmilián nemá příčiny k zármutku."

"S radostí, rád se také toho večera súčastním. Prosím, abyste vrchního hofmistra o tom uvědomil."

Castellár se spokojeně usmál.

"Slavnost tedy bude, čtyři pluky Juarezovy budou sem moci vtáhnouti," myslil si lstivě.

Mezitím, co toto se dělo v císařském paláci, zastavil se před nejpřednějším hotelem queretarským kočár a z něho vystoupil otec Jiří.

"Hledám pana poručíka Leona Resbarta," řekl kněz portýrovi.

"Jest doma, ale již spí."

"Zaveďte mne k němu, musím s ním mluviti."

"Pan poručík se bude hněvati."

"Já ho usmířím."

Portýr tedy uposlechl.

Zavedl Jiřího po schodech nahoru a před pokojem Leiným se zastavili.

Portýr zaťukal.

"Kdo to?" ozval se z vnitřku ženský hlas.

"Otec Jiří, představený kláštera jezuitského, si přeje mluviti s panem poručíkem."

"V tuto dobu nemohu ho přijati," odpověděla Lea.

"Uspořádali jsme přátelskou schůzi na počest generála Castellára, k níž čekáme také vás, pane poručíku. Poctěte nás."

"V klášteře?"

"Ano."

"Tam nepůjdu, tam jsou nepřátelé císařovi."

"Rozumíte francouzsky?" tázal se mnich.

"Ano."

"Nuže, aby tomu portýr nerozuměl, pravím vám po francouzsku, že krásná vaše uniforma husarská tají ženu."

"To vám řekl Castellár?"

"Z celého řádu vím o tom pouze já sám, pojďte, nekazte zábavu veselé a rozmarné společnosti."

Co mohla Lea dělati?

Ustrojila se a nedůvěřivě následovala kněze.

V klášteře uvítali Leu nadmíru vlídně.

Předložili jí víno ve džbánku a pili — na zdraví císařovo.

"My jsme stoupenci císařovi! Ať žije císař! Ať žije víno, ať žije přátelství!" volali hlučně rozjaření mniši.

Pak přišly na stůl karty.

A Lea, ačkoli neměla karty nikdy v rukou, musila se posaditi a míti banku.

Čas míjel vesele, ve smíchu a v žertech.

Pokračování.

Žaludeční neduh

jest otcem lidské bídy. Jeví se v nezáživnosti, zácpě, ošklivosti, ztrátě chuti k jídlu, kyselém krkání, nadýmání a nevolnosti po jídle. Zanedbání těchto neduhů činí chronické nemoce a upravuje cestu k životu bídnému.

Dra. Petra Hoboko

je neomylným upravovatelem žaludku. Zostřuje chuť k jídlu, posiluje zažívací ústroje, čistí pleť a činí život hodným žití.

Není to lék lékárnický. Lze ho obdržeti od místních jednatelů nebo majitele přímo.

DR. PETER FAHRNEY.

112-114 So. Hoyne Ave. Chicago, Ill.

Kdykoliv potřebujete kočár k pohřbu aneb k vyjížďce, objednejte si jej v největší půjčovně koní a povozů

Palace Stables,

C. H. CREIGHTON, maj.,

roh 17. a Davenport ul.

Kočáry jsou vyhřívány a proto možno v nich podniknouti i delší výlet. Povozy možno si objednati též telefonicky. TEL. 257. 23

JOS. DUFFY velko- i maloobchodník LIHOVINAMI

....má na skladě....

výborná importovaná i kalifornská vína, jakož i importované a kentucké kořalky a likéry.

Ručí, že zboží jest také, jak o něm tvrdí, jinak se peníze vrátí.

TELEFON 38. 2508 N Street. SOUTH OMAHA.

A. N. Frick & Son Co

Velkoobchodníci a importéři

LÍHOVIN a LIKÉRŮ.

Nástupci firmy: L. Kirscht Sr., Frick erbetz.

Tel. 544. 1001 Farna. ul., Omaha

Fred Krug Brewing Co.

OMAHA, NEBRASKA.

"Státní vzorný pivovar."

Vaří nejlepší druh ležáku

Cabinet a Extra bledé v soudkách a v lahvích.

Vyrovná se každému a žádné ho nepředčí

NAŠE ZÁSADY: Nejlepší materiál a nejlepší technická dovednost.

Veliká pečlivost a obchodní opatrnost

NAŠE SNAHA: Uspokojiti obecenstvo.

NAŠE ODMĚNA. St. se zvětšující obchod.

Dopisy se ochotně vyřizují dle přání.

Pro stůl.

Ti, kdož dovedou oceniti výborný stolní nápoj, oblíbí si zajisté naše *"GOLD TOP"* lahvové pivo. Jest lehké, perlící se a řízné a jako jest zdravé, jest i chutné. Vyrobeno jest z nejlepšího chmele, vybraného ječmene a čisté vody—neníť v něm ani jediné přísady, jež by byla škodlivá neb nezdravá. Není to laciné pivo v nižádném smyslu, ale jest to jedno z nejlepších, a ti, kteříž je jednou okusili, stali se řádnými našimi zákazníky.

Dodává se v bednách a sice v lahvích kvartových neb paintových. Objednejte si u svého obchodníka aneb telefonem.—Tel. Omaha 1542; So. Omaha 8.

JETTER BREWING CO., vaří a lahvují výborné pivo

SOUTH OMAHA, NEB.

Muž, kterýž hledá

stále příležitost k zlepšení svých poměrů, jest mužem, kterýž jednou docílí svého účelu. Jestliže se muž ten obrátí na

Chicago, Milwaukee & St. Paul R'y

obdrží takovou zprávu ohledně pozemků, ležících na této dráze aneb k ní sáhajících, že mu přispěje v honbě jeho za štěstím a blahobytem. Adresa

F. A. NASH, Gen'l Western Agt., 1524 Farnam St.

OMAHA, NEB.

Uniový Hostinec

......vlastní......

Frank Semerád

na rohu 16. a William ul.

Řízný Metzův ležák stále na čepu. Pravé plzeňské z pravovarečného pivovaru z Plzně, výtečná Korbelova vína, kořalky a ty nejlepší doutníky. Teplý zákusek po celý den. Vzorná obsluha.

TEL. F2221. FRANK SEMERAD

Hojně zásobený

řeznický a uzenářský obchod

......vlastní......

Bratři Semínové

v č. 1321 William ul.

Mají na výběr vždy hojnost čerstvého masa všeho druhu. Jejich uzenářské výrobky těší se té nejlepší pověsti. 2

Přijďte a přesvědčte se! Objednávky možno učiniti též telefonem, číslo A2172